

אי שרצה להיות
מת' ביכוי
הרביט
נא להתקשר:
0504154557
אפשר לצ"ן וכו'

בטחון שבועי

אור חדש על מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת נובהרדוק.
מהגה"צ רבי יהודה מאנדל שליט"א מעי"ת לייקווד יצ"ו

לע"נ מרת חוה בת ר' פינחס ע"ה ולזכות ר' מ.ב.א. שיחי'

בהעלותך - שנה ב' גליון 29

חלישות הדעת - לעומת המתאוננים

אהרן הכהן - לב ששמח בגדולת אחיו, לא היה אצלו מקום לקנאה ח"ו. ולכן מדקדק רש"י - "כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו". ורש"י לא כ' שחלשה לבו. חלישות הלב נובע ממדות רעות ושייך במי שרוצה להיות יותר מהשני (כמו קרח - וזהו באמת קטנות - לא גדלות). אבל חלישות הדעת שייך במי ששואף בדעתו ושכלו לגדלות ולהתקרב אל ד' ולא זכה להשיג כשאיפתו. וסימן לכך שחלשה רק דעתו ולא לבו, שהרי הוא השמח בגדולת אחיו - ואין אצלו מקום לקנאה. ולכן זכה אהרן להדלקת המנורה, ואפשר שנכתב בלשון "בהעלתך" לרמז שזה היה עלייה לאהרן - לזכות למצוה גדולה זו. אהרן תמיד שאף ללמעלה (וכמו אש ששואף לעלות למעלה). ונקבר בה ההר - הר ע"ג הר - שאפשר לומר, שזה מרמז על שאיפות בלי סוף - גם לאחר שאתה כבר בראש ההר אתה לא מפסיק לשאוף לעלות לעוד הר. אהרן כבר היה כהן גדול ושואף לעוד, וזכה להדלקת הנרות.

שלך גדולה משלהם - רש"י מפרש שזהו מה שהשי"ת אמר לאהרן, כיון שחלשה דעתו. ואינו מובן. למה השי"ת היה צריך לומר דבר זה ששלך יותר! וכי אינו מספיק לומר שגם הדלקת הנרות שקולה כחנוכת הנשיאים. ולמדנו מכאן שאדם צריך לראות את מצבו וכל מה שמקיף אותו, שזהו טוב, הרבה יותר ממה שיש לאחרים, עד כדי כך שירחם על אחרים, שלא זכו למצב הנפלא שלו! וזהו הדרך לרפאות חלישות הדעת! (ועי' נובהרדוק בד"ה הבית המדרש).

אבל גם במצב של חלישות דעת, הלב צריך להשאר בשמחה - לב ששמח בגדולת אחיו (הגם שמשה רבינו נתעלה מאוד בנבואה וקרבת השם, ובודאי גם אהרן - שכבר היה נביא - שאף לזה, מ"מ הלב נשאר בשמחה!) **הלב והמרכז של כל יהודי צריך להיות שמחה שלימה בכל מצב!!** וזה לוקח שנים של לימוד שער הבטחון להגיע לכך!! ומצאנו ענין זה גם אצל אברהם אבינו, כשנפטרה שרה כתיב ולבכתה עם כ' קטנה - להראות שלא בכה בכל לבו, וכן כשרבקה אמרה (סו"פ תולדות) קצתי בחיי מפני בנות חת, יש שם ק' קטנה, כי גם זה לא פגע בשמחתה לפני ד'!

אדם שיש לו חלישות הדעת ידע שזה שעת הכושר שיזכה לעוד זכויות גדולות ע"י צערו. כמו שאהרן זכה כאן, ועי' שומר אמונים (מאמר השגחה פרטית סוף פ"ט) שהוכיח גם מגמ' תענית כ"ד ע"א וע"ב, שרוב נחמן ורב פפא זכו שירד גשם ע"י חלישות דעתם - ומשם מוכיח גם על גדלות הבזיונות. "ואל תהי פתי לאבד זאת בידים, ותהיה מן הנעלבים ואינם עולבים" וכו' עכ"ל.

קח את הלויים - שבעים איש כו' ולקחת אותם

רש"י מפרש שמשה רבינו לקחם בדברים "אשריכם שזכיתם להיות שמשים למקום\פרנסים על בניו של מקום". זהו באמת היסוד של ההצלחה. כל אחד צריך להכיר גדלות מצבו וגדלות תפקידו. אם הוא בן תורה, או בעל צדקה או יידישע מאמע וכו' וכו' כל אחד ימצא את המאמרי חז"ל שמלמדים על גדלות תפקידו. בהרבה מדי מקרים אדם יודע רק את החזלי"ם שמלמדים על גדלות תפקידו של חברו! וצריך לזה הרבה עבודה בשער הבטחון (ועי' שער הבטחון פ"ד בביאור החלק הרביעי שמאריך בענין זה - שכל אחד יראה מעלת מצבו).

למה נגרע ותנופת הלויים
כעין זה מצאנו בפרשה שאיפה לשלימות כשהיו טמאים לנפש שרצו להקריב קרבן פסח. מכאן רואים ג"כ מעלת השאיפה. אל תשלים עם מצבך! תמיד תשאף ותבקש יותר. ועי"ז זכו לחדש פרשה נוספת בתורה! פסח שני. וזה מראה לנו ג"כ כמה כל יהודי חשוב וגדול בעיני ד'! אהרן הכהן ששאף באמת לגדלות שלו ושמח גם בגדולת אחיו, זכה עד כדי כך שבכוחו הניף והביא גדלות על כל אחיו הלויים!!

לאה אמנו
גם אצל לאה אמנו מצאנו שבכתה עד שנשרו ריסי עיניה כדי שלא תעלה בחלקו של עשיו. ואותה לאה, כשנולד יהודה, הייתה הראשונה לכל המודים (ברכות ז:). וזה מוכיח שלא הייתה "קוועטשער" (מתלונן) בטבעה, כי הקוועטשער תמיד מוצא על מה להתלונן. אבל לאה בכתה לפני ד' כי ידעה שזהו רצון השם ותפקידה

להתפלל שלא תעלה לגורלה של עשיו, ואח"כ כשזכתה לטובה ידעה להודות בלב שלם – כי לבה תמיד היה בשמחה!
ולא נשלטה ע"י ההרגשים שלה אלא ע"י רצון השי"ת!
יתכן שע"ז זכתה לאה ששמחה והודתה על חלקה, שאהרן ששמח בגדולת אחיו יצא ממנה. מצאנו גם שללאה היה חשוב ענין אהבת אחים, שבגמ' (ברכות ז:): מבואר שקראה ראובן – ראו מה בין בני (ראובן) לבן חמי (עשיו). שעשיו, אע"פ שמדעתו מכר בכרתו, שנא את יעקב, ואילו ראובן, אע"פ שבכרתו נלקח ממנו (וניתנה ליוסף) בעל כרחו, אע"פ"כ הציל את יוסף אחיו מן הבור. [ואולי לכן נמשח אהרן על ראשו "ובין ריסי עיניו" בזכות לאה ששאפה לגדלות עד שנשרו ריסי עיניה!]

ויהי העם כמותאוננים רע באזני ד'

רש"י מפרש – מבקשים עלילה האידך לפרוש מאחרי המקום וכו'. תואנה שהיא רעה באזני ד' וכו' כמה לבטנו (טרחנו) בדרך הזה וכו' ע"כ. קשה להבין דבר זה. למה ירצו לחפש להתלונן? אמנם האמת הוא שרוב האנשים שמרבים להתלונן, יש בתוכם איזה חשק להתלונן, אף אם אינם שמים לב לכך. הם מאשימים את מצבם – שגורם לתלונות, ולא יודעים שיש להם בתוכם נטייה לזה.

מי שלומד הרבה שער הבחינה ושער עבודת האלקים הוא בעולם אחר לגמרי. הוא תמיד מלא בשמחה ע"ז – שהוא חי! שהוא נושם בקלות! שיש לו גוף בריא! שהוא שומע ורואה והולך וכו'! שיש לו תורה ומצות!

הוא לא יודע איך לשבח את הקב"ה מספיק. הוא כל הזמן מחפש עוד ועוד הטבות שהשם עושה לו כדי להודות יותר ויותר!! השם שלנו – 'יהודי' – אומר – 'תודה' לך השם! ובעצם כל יהודי צריך להיות תמיד במצב של הודיה!

אבל מי שאינו לומד מוסר אינו יודע להודות, ובמקום זה מרבה להתלונן. יש הרבה קוועטש (תלונות) שהאדם אפילו אינו שם לב שנמצאים אצלו! כל פעם שמגיע אליו נסיון חדש הוא מרגיש שהוא צודק על ה"קוועטשערייא" שלו. יתכן שחבריו מעודדים אותו, ולפעמים זה רק מוסיף שמרגיש שהוא צודק, ואינו תופס שהקב"ה עושה הכל לטובתו. אנשים כאלה מגלים שאינם אוהבים אידישקייט באמת ח"ו. והקב"ה אינו רואה ד"ז בעין יפה, ובאמת ע"ז נאמר התוכחה "תחת אשר לא עבדת את ד' אלקיך בשמחה". בלי ספרי מוסר ושער הבטחון קשה להיות באמת בשמחה.

החדשות וה"פרומער יצה"ר"

מה החדשות משמיעים? פלוני הרג פלוני, מישהו נחטף ומענים אותו, הר געש פרץ והרג אלפים, מחלה חדשה שגורמת לדברים קשים. ואני שואל, האם זה מה שאנשים מחפשים לשמוע?? האם הם נורמלים? ומה המסקנא אחרי החדשות? אוי! העולם כ"כ מלא בצרות!! למה אנשים אינם רוצים לדבר על מליוני קיבות בריאים שעובדים להפליא! או על היופי הבלתי נתפס של הבריאה של הקב"ה, זה שאנו חיים ויש לנו ידיים ורגליים - זה משעמם (נישט אינטרעסאנט) ואף אחד אינו חושב ע"ז! וגם אינם רוצים לשמוע ע"ז!

גם אצלינו יש במקום זה, הפרומער יצה"ר – "אוי אני לא לומד מספיק כמו המתמיד פלוני!", "הילדים שלי אינם מחונכים או צדיקים כמו הילדים של פלוני". "יתכן שהיה לי סדר/תפילה טובה, אבל בכל זאת היה לזה חסרון"... "אני לא עושה מספיק חסד, אני לא מחייך מספיק". כמה כוחות אנחנו מבזבזים על כל המחשבות האלה? והרי זה ממש חטא המתאוננים!! אצלנו בבית!

כל מי שיש לו נטייה להתלונן ע"ד הנ"ל, חייב לעבוד ע"ז, ולומר לעצמו, ואף לשקר לעצמו! ולנפח את מעלותיו וצדקותו בכל מעלה קטנה שימצא בעצמו, כשאדם חושב כמה אינו מוצלח הוא חוסם כל אפשרות לגדול. ולכן צריך לעשות כדברי הרמב"ם (בהל' דעות ב' ב') לנטות לקצה השני, ולהגזים ולשקר, עד שירגיש טוב עם עצמו. (ובאמת אין כאן שקר – כי לכל אחד יש מעלות עצומות וכל מעלה קטנה שיש בו אינו יכול לנפח מספיק, כי באמת אין לו ערך, ולכן צריך לנפח ולשמוח ע"ז).

ועל דרך זה במצבו של האדם. אם אינו מרוצה הוא חייב ללמוד ולחפש את המעלות של המצב שלו ושל הנסיונות. (כמו שהזכרנו למעלה במסגרת – קח את הלויים). ולדעת שגם אם המצב באמת קשה, הרי זה כפרת עוונות וחסד מהשי"ת רק לטובתו. וע"ז תהיה בשמחה עם מצבך. תזכור! כל מלה של שמחה שאתה אומר הוא מצוה ונברא ממנו מלאך טוב שיעמוד יום אחד לזכותך! תוודא להוציא כל המחשבות החיוביות והטובות בפיך!!

שני ענייני בטחון

א. בטחון שיהיה טוב. קראנו בשבת שעברה על שמשון. ובמדרש רבה (בראשית פ' צ"ח) מבואר שיעקב אבינו היה סבור שהוא מלך המשיח, כיון שראה אותו שמת, אמר אף זה מת, לישועתך קיויתי ד'. מה היה כ"כ מיוחד בשמשון? המשגיח רבי

נתן וואכטפויגעל זצ"ל הסביר שמבואר בילקוט שמעוני (ישעיה רמז שנ"ט ד"ה קומי אורי) שתפקידו של משיח הוא "להגביה קומתו וקומת דורו, ומאיר עיני ישראל ומושיע עמו".

והנה כבר עשרים שנה שכל הפלשתים מפחדים משמשון והוא הגבור ומושיע את ישראל. ועכשיו ע"י אשתו דלילה הפלשתית (שנשאה לש"ש כדי שיחשבו שהוא חלק מהם, וכך יוכל להרוג בהם יותר ולשמור על ישראל) איבד את גבורתו, ועוורו את עיניו, ועינו אותו ועשו ממנו צחוק. **אבל שמשון לא התייאש**, וביקש מהשי"ת חזקיני נא אך הפעם הזה, והרג את עצמו יחד עם המון פלשתים. וזהו מידת המלכות – להשען תמיד על השם. (כמו דוד המלך וחזקיהו).

ובאמת כל ימי חייו הלך שמשון עם בטחון גדול. הוא תמיד הלך לבדו, בלי חרב או כלי נשק בידו, ואף אחד לא הלך איתו. הוא היה חגר בשתי רגליו (סוטה י' ע"א). (הוא נשא אשה פלשתית כדי שיוכל להנקם בהם). כשבתחילת דרכו הרג אריה בידו, הוא אפילו לא סיפר על כך לאביו ולאמו! יתכן שכיון שהיה משבט דן שהיה בהם פסל מיכה וחולשה של עבודה זרה, שמשון הרגיז שהוא חייב ללכת לקצה השני (וכדברי הרמב"ם דיעות ב' ב') ולכן בטח בד' בלי שום השתדלות. בחוה"ל מבואר שאם אתה עושה דברים כדי לעשות רושם על אנשים, ה"ז עבודה זרה, ויתכן שלכן הוא לא סיפר. הוא גם לא סיפר להם הטעם האמיתי שרוצה אשה פלשתית. הוא עשה הכל לש"ש בלי שאיש ידע כוונתו, ובלי שקבל כבוד ממישהו.

ובאמת זהו הזכות שהזכיר לפני שנפטר "זכרני נא" וחז"ל פרשו זכור כל שנה ששפטתי את ישראל, ולא אמרתי לאחד מהם העבר לי מקל זה ממקום למקום. ומה שבסוף יעקב אבינו הבין שאינו משיח, ע"י שגם הוא מת, **אמר ע"ז המשגיח רבי נתן זצ"ל שזהו משום שכשביקש חזקיני נא אך הפעם, היה צריך לבקש חזקיני נא לתמיד!** והנה בודאי שמשון הצדיק עליו את הדין, וידע שיש כאן עונש מן השמים (עי' גמ' סוטה הלך אחרי עיניו וכו'), ואעפ"כ לא התייאש. והמשגיח הבין שיש כאן טענה שהיה צריך לבקש עוד. ורואים כאן שאין גבול לבטחון ותפילה, ובפרט למי שבדרגה של שמשון שידע באמת שהקב"ה הוא "כל יכול".

ב. על פי ד' יחנו וע"פ ד' יסעו – לקבל הכל בשמחה – ומי"מ להתפלל

בעל הבטחון יקבל כל מצב, אפילו מה שנראה קשה מאוד, בשמחה ובידיעה שודאי שהשי"ת עושה לטובתו ויהיה רגוע ושלו ויודה להשי"ת – שהוא ראוי לנסיון! ושהוא מגדל אותו יותר ויותר! ועי"ז ניצל מייסורים. ועי' רמב"ן כאן על הפרשה, שלא תמיד היה נח לעם ישראל לחנות או לנסוע, ואעפ"כ עפ"י ד' יחנו ויסעו. ואצלינו ג"כ, כל פעם שיש אור אדום בנסיעה, או שלא עונים לטלפון, או שנודניק מגיע בדיוק כשאתה ממחר – תדע שהקב"ה נמצא איתך, ומנסה אותך.

והנה אע"פ שחייבים לקבל בשמחה, מ"מ מצאנו שאותו משה רבינו שלא איחר מלחמת מדין ועשה בשמחה, אעפ"כ התפלל 515 תפילות כדי שיזכה להכנס לא"י. כי בעל הבטחון האמיתי יכול לעשות שני הדברים ביחד, כי ביחד עם זה שאני יודע שהשי"ת עושה הכל לטובתי השלימה, מ"מ אני יודע גם שמצוה עלי להתפלל לשנות את הגזירה, לפי מה שנראה לי בעיניי שלי, שהוא הטוב. ובזמן קיום מצות התפילה, עלי לקרוע את השמים ולהתחנן לטוב, וכשגמרתי להתפלל, אני חוזר לשמחה, ולדעת שהכל באופן הטוב ביותר.

סיפור מיוחד של בטחון. ידיד שלי סיפר לי על בנו שהיה במצב קשה מאוד בלימודיו, ולאט לאט ירד בכל האידישקייט שלו. לא היה נראה שמצבו יוכל כלל להשתנות... עד שהתחיל לעבוד על בטחון.

אמרו לו שישב עם אשתו כל יום. 5 דקות ילמדו קטע מהחזו"ל שמעורר להודיה להשי"ת. ואז יודו להשם על הרבה דברים, ובפרט יחפשו נקודות טובות על מה שאפשר להודות ביחס לבנם הנ"ל. ואז ילמדו 5 דקות חזו"ל שמעורר בטחון בהשם על העתיד, ואחרי זה יזכירו לעצמם כל מיני נסים וסייעתא דשמיא שהיה להם בחייהם בעבר. וידברו גם על בנם עם מילים של בטחון "בודאי יהיה לנו נסים גם עם הבן, והוא ישתנה לטובה", ויזכירו גם זכויותיו, וידונו אותו לכף זכות. הם עשו כך, ובאמת היה אצל בנם שינוי עצום, והיום הוא מספר כסדר על הנחת שיש לו ממנו!

מסר מהשי"ת – אהבת ד' לעמו ישראל

התורה חוזרת הרבה פעמים על ענין זה. ובפרט בפרשתינו בפסוק ואתנה את הלויים כו' (ח – י"ט) שמוזכר שם חמש פעמים בני ישראל ופרש"י להודיע חיבתן שנכפלו בפסוק אחד כחמשה חומשי תורה. וכ"כ רש"י ריש פ' במדבר – להודיע חיבתן. ללמדנו כמה חשוב ענין החיזוק.

בין פרשת וילך ותחילת ספר יהושע כתוב חזק ואמץ שבע פעמים!! התורה כסדר מחזקת אותנו. ושם נאמר "גם כאשר הייתי עם משה אהיה עמך". ועוד הרבה עניינים של חיזוק פזורים בתוה"ק.

וכשיהודי יודע שהשי"ת אוהב אותו בלי שום תנאים הוא יכול לבטוח בו! (וכן אמר האדמו"ר מסלונים זצ"ל).

ולכן כ"כ חשוב לשבח את השני, ובפרט הילדים והתלמידים – ולברוח מביקורת. כי מה שאתה מכניס לראשו – זה מה שיצא ממנו. ובפרט בדורינו אנחנו כולנו צריכים לשמוע ולדעת רק כמה אנחנו טובים!

צריך רבי. כל אחד צריך רבי לדעת מתי להשתמש במדת הבטחון של עפ"י ה' יחנו, ומתי בבטחון שהמצב ישתנה, ובודאי שלפני הבטחון שיהיה טוב, אדם חייב להכניס ללבו כמה נקודות טובות כבר יש, וכמה הוא רואה שהקב"ה אוהבו. וכמה חסדים היה לו גם בעבר הקרוב והרחוק. כי אם אינו יודע כמה השי"ת כבר עושה לו טוב, מהיכי ייתי שיאמין שהמצב הזה ישתנה.

בזוה"ק (שכתוב בהגדות לפני מגיד) מבואר שכמה שמספרים נסים שהשם עשה, נותנים כביכול כח להשי"ת לעשות עוד נסים!!

בדרך נובהרדוק – לדורינו

הסבא זצ"ל לימד – ובספר מדרגת האדם אפשר ללמוד ענין זה – שההתגברות על המדות הוא הדבר הכי געשמאק שיש! הוא קרא למוסר – דבש (וכן הוא בגימטריא). הוא אמר שיהודי צריך כל ימי חייו, התלהבות של אש קודש להשלים ולתקן מדותיו. זהו המתיקות האמיתית שיש בעוה"ז. הרב נקריץ זצ"ל מתלמידי נובהרדוק היה אצלינו וראיתי איך שעד זקנה ושיבה היה תמיד עסוק לחפש עוד ועוד עצות לתיקון המידות!

הכרתי שני זקני נובהרדוק ע"ה, שגם אחרי גיל שמונים היו עובדים עם חיות ושמחה לעשות פעולות נגד הרצון. אחד מהם היו עניו מיוחד. הוא תמיד היה משמש את כולם בזריזות מופלאה, ומסרב אפילו לשבת במושב הקדמי ברכב! הוא היה מלא באהבת ישראל, ותמיד נזהר עד קצה יכולתו לא לפגוע בשום יהודי. הוא כסדר מתנצל: "אני מקוה שאין לך קפיידא עלי בדבר פלוני ופלוני שאולי הפריע לך". אני מכיר אדם שכשהיה בחור היה לו טבע למרוד, והוא סיפר לי שרק החום והאהבה של היהודי הזה החזיר אותו.

היהודי הנ"ל אמר לי שאדם חייב לעבוד על ענווה, כי בלי זה, כשמזדקן, הוא נהיה בעל גאווה זקן שזה הרבה יותר קשה. הוא אמר שאדם יכול לסחוב אצלו קפידות על אנשים שנים ע"ג שנים רח"ל.

כדי למחוק הקפדות אתה חייב לדבר עם השני. ועי"ז אתה ממיס את הקרה. אחד מהנובהרדוקער'ס החשובים היה מתקשר בטלפון לכל מיני אנשים שחשש שאולי יש להם או לו קפידה זע"ז, והיה מבקש מהם איזה מספר טלפון שכאילו היה צריך, וע"י שמדברים כבר מתחמם ההרגשה אצל השני!

כשראשך תפוס בדאגת הפרנסה כל היום, או בבירור החדשות האחרונות, אז בהכרח – עיקר מטרת בריאתך – תיקון המדות – מוזנחת! (אצ"ל ששקיעות בתורה הק' רק עוזר, כי אינו עסוק עם עצמו אלא עם השי"ת!!)

כשעיקר עסקך בתיקון המדות אז אתה תמיד בשמחה – כי כל נסיון הוא רק עוד הזדמנות נפלאה להתגבר על מדותיך ואז אתה שמח וגם בריא, כי קבלתי מרבתי שכל המתלות, שורשם במידות רעות!

● בנובהרדוק הרי היה להם חבורות ועבדו ביחד. לנו זה קשה. אבל לפום צערא אגרא, וכשאדם "פשוט", עוסק ב"עיקר חיות האדם תיקון המדות", מי יכול לשער גדלותו?!

● בדורינו, עיקר העסק במוסר צריך להיות בבטחון, בהכרת גדלותינו, ולהעריך את עצמינו, לפני כל מיני דברים צדדיים. אצלינו בבית המדרש בשלש סעודות, כל אחד מדבר לשתי דקות – זה מוליד בטחון עצמי, ולא תגורו מפני איש. וזה מעלה גדולה לקראת זיכוי הרבים. (זיכוי הרבים עצמו ג"כ מועיל מאוד לתיקון המדות כי אתה נהפך מנוטל לנותן!).

● הבית המדרש שלנו הוא בבנין מוזנח וישן. ואני אומר: "אני אוהב את הצבע שמתקלף והחלונות השבורים והמקום הקטן וכו'. כמה שפחות גשמיות, יותר טוב! אנחנו חיילים של השי"ת (צבאות ד') איך אפשר חייל במקום יפה ומפנק! גם "עולם" גדול אינו צריך – הרי זה רק כבוד המדומה

כשרואים שיש ציבור גדול!" אבל כשנעבור לביהמ"ד גדול ומפואר אז אני אומר "ברוב עם הדרת מלך! ביהמ"ד גדול ויפה זה קידוש השם – כך צריך להיות מקדש מעט – וזה נותן לך הרחבת הדעת!" וכן צריך להיות בכל ענייני החיים, כל מה שיש לך תחפש ותדגיש ותאמר לעצמך ולאחרים את הצד הטוב שבו! "אם היה לי אשה בעלת מדות מצויינות, לא הייתי מתעלה! אני מודה להשם שלאשתי יש מדות לא כ"כ טובות שהודות לה אני זוכה להתעלות!" או "הורי התאכזרו אלי, והודות להם קיימתי כי אבי ואמי עזבוני, וד' יאספני!" זה יהפוך אותך לאדם שמח באמת! תמיד תאמר כמה שאתה אוהב יום חם מאוד או קר מאוד וכו', ואתה הופך קללה לברכה. ע"י דיבורים אלה אתה הופך את עצמך (אף אם אינו אמת!).

● הוצע שכל אחד יקדיש עשר עשר דקות בסוף כל שמונה עשרה ולהודות ולהודות (בלי בקשות). כך אתה מגיע לחצי שעה כל יום. זה יהפוך את מזלך לגמרי! (בודאי צריך לעשות כן בלי לחץ ורק כמה זמן שהוא מרגיש טוב עם ההודאה. ובאמת גם זמן קצר יותר שווה הרבה!). שמעתי בשם הרב שך זצ"ל שהטעם שיש צדיק ורע לו בדורינו זה מפני שאין מודים להשם מליון פעמים ביום!! בנובהרדוק לימדו אותי שהאדם הוא כמו מחשב (קומפיוטר) ואתה יכול להכניס בו איזה תוכנית (פרוגרם) שתצצה! ואפילו בטחון לרפואה שלימה!

שיטת החזו"א בבטחון

שמעתי מהגה"צ רבי שלמה ברעוודא זצ"ל שמה שהעולם אומר שלפי החזו"א בטחון הוא רק לדעת שהכל לטובה, ושהכל יכול להיות יותר טוב. אבל אי אפשר לשנות את המצב ע"י בטחון, זה טעות. וכן שמעתי מעוד שני גדולים, ורק לאחרונה נכנסו למרן הגר"ח קנייבסקי זצ"ל והוא אמר, שהעולם אינו יודע שהחזו"א עצמו כתב במקו"א שיש שינויים ע"י בטחון!

אלא שזהו רק עם המון השקעה ועבודה ולימוד המוסר, לפעמים שנים של מוסר, הרבה זמן כל יום! גם מרבי נתן וואכפויגעל זצ"ל שמעתי שע"י בטחון אפשר לקבל מה שרוצים, [מה שנחשב בדרך כלל לטוב], מהשי"ת.

שמעו ותחי נפשכם! לשיעורי הרב - בקו השגחה פרטית בטלפון 02-3011300 ובקו ישיר 02-3011906 או בקול הלשון בטל' 03-9290709-93-1-4 לאנגלית, 2, לאידיש 1, ללשה"ק 4

להארות והערות והשתתפות בהפצה: 0504154557 להפצה בירושלים: 0583223498 לקבל במייל: A7171474@GMAIL.COM

FOR BITACHON WEEKLY IN ENGLISH – thenewbitachonweekly@gmail.com